

Ο θεσμός της ανάδοξης οικογένειας

Του Νίκου
Νικολαΐδη

Το επίπεδο του πολιτισμού μιας κοινωνίας είναι ευθέως ανάλογο με το επίπεδο της κοινωνικής ευαισθησίας της

Υπάρχει και διεξάγεται ένας ασταμάτητος πόλεμος ενάντια στα κοινωνικά προβλήματα στον τόπο μας, που ο κοινός πολίτης δεν τον γνωρίζει. Και είναι πραγματικά ένας πόλεμος, γιατί απαιτεί πολλές φορές τόλμη, δύναμη και αποφασιστικότητα σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό απ' ό τι σε ένα συμβατικό πόλεμο. Ο εχθρός, τα κοινωνικά αυτά προβλήματα αναπαράγονται συνεχώς σαν μια Λερναία Ύδρα και χρειάζονται Ηρακλείς για να τη νικήσουν. Το ρόλο αυτό αναλαμβάνουν οι Υπηρεσίες Κοινωνικής Μέριμνας μέσα στα πλαίσια των κρατικών προγραμμάτων και των κρατικών κονδυλίων, είτε αυτά είναι επαρκή είτε, όπως συμβαίνει στις πλείστες φορές, είναι ανεπαρκή. Όμως τον πόλεμο δεν τον κερδίζουν τα πολεμοφόδια, όσο απαραίτητα και αν είναι, αλλά οι στρατιώτες. Οι στρατιώτες, που στην προκειμένη περίπτωση είναι οι λειτουργοί των Υπηρεσιών Κοινωνικής Μέριμνας, οι οποίοι σε πλείστες περιπτώσεις έχουν κερδίσει την εκτίμηση και τον σεβασμό όλων μας για το έργο που επιτελούν. Μέσα στα πολλά προγράμματα κοινωνικής μέριμνας

που λειτουργούν, υπάρχουν κάποια που για να αποδώσουν χρειάζονται απαραίτητα και τη συνεργασία και συνδρομή πολιτών, ευαισθητοποιημένων πολιτών. Ένα τέτοιο πρόγραμμα είναι και ο θεσμός της ανάδοξης οικογένειας. Με βάση το θεσμό αυτό, οικογένειες αναλαμβάνουν για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, να «φιλοξενήσουν» παιδιά που προέρχονται από οικογένειες με σοβαρές δυσκολίες. Με τον τρόπο αυτό δίδεται η ευκαιρία στα άτυχα αυτά παιδιά να μεγαλώσουν σε ένα καλύτερο περιβάλλον μέχρι να λυθούν τα προβλήματα στις πραγματικές τους οικογένειες. Οι οικογένειες που αναλαμβάνουν αυτό το έργο έχουν να επιτελέσουν ένα εξαιρετικά σημαντικό έργο, από τη μια να δημιουργήσουν τις καλύτερες δυνατές συνθήκες για να επουλώσουν τις πληγές των παιδιών αυτών, και από την άλλη να μην αποξενώσουν τα παιδιά αυτά από την προοπτική επανένταξης τους στις οικογένειές τους. Είναι πραγματικά συγκλονιστικό να αναλογιστεί κανείς ότι υπάρχει έστω και ένα παιδί που έχει την ανάγκη αυτή. Και όμως, υπάρχουν μεγάλες ανάγκες για ανάδοχες οικογένειες για πολλά παιδιά που χρειάζο-

νται το καταφύγιο και τη θαλπωρή, έστω και προσωρινά, μιας ανάδοξης οικογένειας. Το παρήγορο είναι ότι πάντα στη δική μας κοινωνία υπήρχαν και θα υπάρχουν άτομα με αισθήματα και ευαισθησίες ώστε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο να στηρίξουν και να βοηθήσουν τα προγράμματα αυτά. Πάντα όμως θα υπάρχουν μεγάλες ανάγκες για ακόμα περισσότερα άτομα, έτοιμα να προσφέρουν τη δική τους συμβολή που όσο μικρή και αν είναι, για τους αποδέκτες συνανθρώπους μας είναι εξαιρετικά σημαντική.

Το επίπεδο του πολιτισμού μιας κοινωνίας είναι ευθέως ανάλογο με το επίπεδο της κοινωνικής ευαισθησίας της. Της κοινωνικής ευαισθησίας και της αλληλεγγύης απέναντι στους ολιγότερο τυχερούς, στον πάσχοντα συνάνθρωπο μας, το νέο, τον πλικιωμένο, το παιδί. Ιδιαίτερα το παιδί. Οφείλουμε αυτή την αλληλεγγύη, πρώτα και πάνω απ' όλα γιατί τη χρωστάμε στους εαυτούς μας. Τη χρωστάμε στις δικές μας οικογένειες, τη χρωστάμε στα δικά μας παιδιά.

**Ο Νίκος Νικολαΐδης είναι τέως υπουργός Συγκοινωνιών και Έργων*